

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 120/2014-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. februára 2014 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. K., zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Fecil'akom, Advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 11 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 9 Co 78/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. januára 2014 doručená sťažnosť Ing. P. K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 4 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 11 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový

protokol“) v konaní vedenom Krajským súdom v Prešove (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 9 Co 78/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 15. januára 2014.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou zo 16. januára 2009 domáhal zaplata sumy 8 470,53 € od žalovaného 1 a sumy 4 529,61 € od žalovaného 2 a žalovaného 3 spoločne a nerozdielne. Plnenia sa domáhal na základe bezdôvodného obohatenia za neoprávnené užívanie nehnuteľností v období od 17. januára 2007 do 16. januára 2009, pričom výšku nároku vyčíslil na základe odborného vyjadrenia znalca, podľa ktorého výška nájomného za rok 2007 predstavovala čiastku 8 165 € za m² pozemku.

Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“) považoval za preukázané výlučné vlastníctvo sťažovateľa k pozemkovým nehnuteľnostiam ležiacim v kat. území S. s tým, že tieto nadobudol kúpnu zmluvou z 2. augusta 2002 od Stavby, výrobné družstvo Prešov, v zastúpení správcom konkurznej podstaty (ďalej len „právny predchodca“). Na uvedených pozemkoch sa nachádzala jednak inžinierska stavba – cesta III. triedy, ako aj chodník. Cesta bola postavená na základe stavebného povolenia zo 14. marca 1983. Zo zápisnice z rokovania zo 6. novembra 1982 vo veci doriešenia vstupu na pozemky a zo záznamov z 23. novembra 1982 a z 27. januára 1983 jednoznačne vyplýva, že stavba cesty bola štátom realizovaná so súhlasom vtedajšieho vlastníka (právneho predchodcu). Rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 9/2009-278 z 12. septembra 2012 bola žaloba sťažovateľa zamietnutá s poukazom na ustanovenie § 3 Občianskeho zákonníka.

Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 78/2012 z 12. novembra 2012 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Sťažovateľ je presvedčený, že rozsudkami všeobecných súdov došlo k porušeniu jeho práv. Vychádza z toho, že žalovaní sa obohatili o sumu, ktorú by sťažovateľ ako vlastník pozemkov bol získal za ich prenájom. Odvoláva sa na judikatúru Najvyššieho súdu Českej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Českej republiky a ústavného súdu. Z judikatúry vyplýva, že pokiaľ žalovaný ovládal pozemok žalobcu natoľko, že hoci nebol vlastníkom, bol to iba on, kto ho mohol využívať, potom bez ohľadu na to, nakoľko intenzívne pozemok využíval, vznikol mu prospech spočívajúci

v tom, že jeho majetkový stav sa nezmenšil, lebo žiadnu úhradu zodpovedajúcu faktickému uchopeniu pozemku vlastníkovi neposkytoval. Všeobecné súdy pochybili v tom, že svoje právne závery, podľa ktorých sťažovateľ nemá nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, neodôvodnili citáciou žiadneho zákona alebo iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu. Rozsudky teda nemajú všetky náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Pokiaľ krajský súd považuje sťažovateľov nárok za rozporný s dobrými mravmi, sťažovateľ poukazuje na iný rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Co 75/2012 z 11. decembra 2012, podľa ktorého rozpor s dobrými mravmi by mohol prichádzať do úvahy iba, ak by žalobca vlastnícke právo zneužil, neprimerane obmedzoval iných alebo škodil iným.

Napokon sťažovateľ upriamuje pozornosť na ústavné aspekty ochrany vlastníckeho práva v zmysle čl. 20 ods. 4 ústavy, resp. čl. 11 ods. 4 listiny. Rozhodujúce miesto patrí čo do obsahu vlastníckeho práva právu nakladať s vecou (*ius disponendi*). Pritom nikto nemôže byť zbavený svojho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanoví zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Ochrana vlastníctva spočíva v tom, aby sa vlastníkovi poskytla a súčasne aj trvale garantovala právna istota, že vlastnícke právo nadobudnuté v súlade so zákonom nemožno obmedziť bez právneho dôvodu, pričom musí byť poskytnutá primeraná náhrada.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 9 Co 78/2012 s tým, aby bol rozsudok z 12. novembra 2013 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Požaduje tiež náhradu trov právneho zastúpenia v sume 331,14 €.

II.

Z rozsudku krajského súdu č. k. 9 Co 78/2012-318 z 12. novembra 2013 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 9/2009-278 z 12. septembra 2012. Podľa názoru krajského súdu pre rozhodnutie vo veci má zásadný význam vyriešenie právnej otázky, či uplatňovanie vydania bezdôvodného obohatenia v danej veci je v rozpore

s dobrými mravmi. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Zásadný význam má zistenie, aký bol vzťah vlastníka pozemku k vybudovaniu pozemnej komunikácie na pozemku v čase začatia výstavby a aké práva si vlastník pozemku v tom čase uplatňoval, napr. s akým obmedzením svojho vlastníckeho práva súhlasil. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že ku dňu vydania kolaudačného rozhodnutia týkajúceho sa stavby pozemnej komunikácie (12. februára 1992) bol ako vlastník pozemku evidovaný právny predchodca. Rovnako sa nespochybňovalo ani to, že sťažovateľ nadobudol vlastnícke právo k pozemku kúpnu zmluvou, a to z majetku právneho predchodcu ako úpadcu. Za neoprávnenú stavbu z hľadiska občianskoprávnej úpravy treba považovať stavbu postavenú na cudzom pozemku bez toho, aby stavebník mal právo stavbu tam zriadiť (§ 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka, pozn.). Od takto postavenej neoprávnenej stavby, pri ktorej chýba občianskoprávny titul na jej zriadenie, treba odlišovať stavbu nepovolenú podľa príslušných administratívnych predpisov, teda tzv. čiernu stavbu. Ide o stavbu bez stavebného povolenia, prípadne o stavbu postavenú v rozpore so stavebným povolením. Právnym dôvodom oprávnenia stavebníka postaviť na cudzom pozemku stavbu vo vlastníctve stavebníka môže byť aj súhlas vlastníka pozemku s takouto stavbou. Oprávnenosť stavby pritom treba posudzovať podľa právnej úpravy, ktorá platila v dobe vzniku stavby, zatiaľ čo vypořádanie medzi stavebníkom a vlastníkom pozemku, na ktorom je stavba umiestnená, prebieha podľa právnej úpravy platnej v dobe rozhodovania súdu o neoprávnenej stavbe. To platí aj pre stavby zriadené pred 1. januárom 1992 socialistickou organizáciou. Ako vyplýva zo záznamu z rokovaní z 23. novembra 1982 a z 27. januára 1983 právny predchodca výslovne súhlasil s riešením podľa projektovej dokumentácie. Navyše, pri rokovaní 20. apríla 1983 a 24. mája 1983 došlo k dohode medzi právnym predchodcom a okresnou správou ciest nielen na tom, že investor predloží užívateľovi (právnemu predchodcovi) na odsúhlasenie všetky stupne projektovej dokumentácie a že užívateľ sa zúčastní aj preberacieho a kolaudačného konania, ale aj na tom, že právny predchodca prevedie v dôsledku stavby cesty pozemok do správy investora (okresnej správy ciest) bezplatne, a to na základe hospodárskej zmluvy o prevode správy národného majetku. Vzhľadom na to, že pozemok bol družstevným vlastníctvom, nemohla byť uzavretá zmluva

podľa § 70 Hospodárskeho zákonníka, podľa ktorej by došlo k bezodplatnému odovzdaniu pozemku do trvalého užívania iného subjektu. Zo spisu nie je zistiteľné, konkrétne akú hospodársku zmluvu mienili tieto subjekty vlastne uzavrieť. Vzhľadom na to, že za platnosti Hospodárskeho zákonníka sa zmluvy zásadne uzatvárali v písomnej forme pod sankciou neplatnosti, v dôsledku chýbajúceho dôkazu o uzavretí takejto zmluvy možno konštatovať len to, že sa zmluvné strany nepochybne dohodli na tom, že vlastník stavby pozemnej komunikácie má právo na bezodplatné užívanie pozemku, a to na dobu neurčitú. Nepochybná dobromyseľnosť stavebníka mala okrem iného za dôsledok začatie plynutia vydržacej doby pre vznik vecného bremena výkonom práva (vydržaním) za podmienok upravených v ustanovení § 134 v spojení s ustanovením § 151n a § 151o Občianskeho zákonníka. V každom prípade z vykonaných dôkazov možno konštatovať, že vlastník stavby pozemnej komunikácie od začiatku jej výstavby užíva pozemok oprávnene a dobromyseľne. To isté sa vzťahuje aj na bezodplatnosť tohto užívania. Zo spisu nie je zistiteľné, že by za celé užívanie pozemku si vlastník pozemku uplatňoval voči vlastníkovi stavby nejaké náhrady spojené s užívaním pozemku. Za tohto stavu je potom na mieste záver, že vlastník pozemku súhlasil s bezplatným užívaním pozemku na dobu neurčitú. Takéto dobromyseľné užívanie pozemku po dobu asi 18 rokov malo za následok vydržanie práva vecného bremena bezodplatne pozemok užívať zo strany vlastníka stavby pozemnej komunikácie. Tieto skutočnosti museli byť sťažovateľovi známe už pri uzatváraní kúpno-predajnej zmluvy, ktorou pozemok nadobudol. Vo veci nie je možné rozhodnúť v zmysle § 135c Občianskeho zákonníka, pretože nejde o stavbu na cudzom pozemku, na zriadenie ktorej stavebník nemal právo. Sťažovateľovi muselo byť už pri uzatváraní kúpno-predajnej zmluvy známe, že pozemok nebude môcť nikdy v budúcnosti užívať inak ako bežný užívateľ stavby pozemnej komunikácie. Ako to sám sťažovateľ potvrdil, pozemok nekupoval na účely toho, aby ho mohol iným spôsobom užívať, ale na účely získania náhrady za nemožnosť užívania nehnuteľnosti. Sťažovateľ nemôže úspešne žiadať o vydanie plnenia, ktorého sa dobrovoľne vzdal právny predchodca v čase zriadenia pozemnej komunikácie. Práva sťažovateľa nie sú porovnateľné s právami iných vlastníkov pozemkov, ktoré boli zastavané bez vyžiadania súhlasu, či dokonca proti vôli vlastníka pozemku. Vlastnícke právo je obmedzené predovšetkým právami ostatných vlastníkov. Výkon vlastníckeho práva nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do výkonu práv

ostatných vlastníkov a ostatných osôb. Článok 11 ods. 3 listiny výslovne zakazuje zneužitie vlastníckeho práva a umožňuje za určitých podmienok jeho vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie (čl. 11 ods. 4 listiny). Hranice výkonu vlastníckeho práva sú dané aj Občianskym zákonníkom, a to normami susedského práva (§ 127) a vecnými právami k veci cudzej (§ 151 a nasl.). Medze výkonu vlastníckeho práva sú dané aj v zákonoch verejnoprávnej povahy. Súčasná spoločnosť sa bez takýchto obmedzení nezaobíde. Rozsah takýchto obmedzení sa postupne zvyšuje. Spočívajú spravidla v povinnosti vlastníka niečo sa zdržať alebo niečo strpieť, poprípade aj niečo konať. Náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva je vlastníkovi priznávaná spravidla v prípadoch, keď ide o trvalé obmedzenie vlastníckeho práva tým spôsobom, že okrem vlastníka môžu vec užívať aj iné osoby bez jeho súhlasu. Ide spravidla o užívanie pozemkov zodpovedajúce ich účelovému určeniu vopred neobmedzeným okruhom užívateľov. Tak ako bolo konštatované, treba rozlišovať medzi prípadmi zriadenia pozemnej komunikácie bez súhlasu vlastníka pozemku, či proti jeho vôli, a medzi zriadením takejto pozemnej komunikácie so súhlasom vlastníka pozemku, pričom dôjde k dohode, hoci neformálnej, vlastníka pozemku s vlastníkom stavby o bezodplatnom užívaní takéhoto pozemku na dobu neurčitú. V takom prípade nový vlastník pozemku nemôže nadobudnúť k takémuto pozemku viac práv, ako mal predchádzajúci vlastník. V žiadnom prípade nedošlo k zriadeniu neoprávnenej stavby protiprávnym konaním stavebníka. Za tohto stavu predstavuje uplatnenie náhrady za užívanie takéhoto pozemku zneužitie výkonu práva, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Jeho cieľom nie je dosiahnutie realizácie práv vlastníka pozemku v rozsahu, v akom toto právo prislúchalo jeho právnomu predchodcovi, ale jeho účelom je využitie odlišného vlastníctva pozemku a vlastníctva stavby k vymáhaniu plnenia označovaného za bezdôvodné obohatenie. Možno súhlasiť s názorom, že nie je právne významné, akým spôsobom žalovaní v rozhodnom období pozemok užívali, či mali z neho nejaký príjem alebo len výdavky. V neprospech uplatňovaného nároku sťažovateľa svedčí napokon skutočnosť, že o podobnom jeho nároku, len za iné obdobie, bolo už rozhodované rozsudkom okresného súdu č. k. 29 C 9/2007-138 z 5. novembra 2008 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 15/2009 z 15. júna 2009. Týmito rozsudkami bola zamietnutá žaloba o zaplatenie náhrady za užívanie pozemku za obdobie od 17. januára 2005 do 16. januára 2007. Aj v tejto veci boli uplatnené nároky zamietnuté pre rozpor

s ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka. Právny názor vyslovený v tejto veci, ktorý posudzuje tie isté skutkové okolnosti týkajúce sa len iného časového obdobia, je takým názorom, z ktorého treba vychádzať, aj keď ním nie sú súdy rozhodujúce o ďalších nárokoch za iné časové obdobie viazané.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu

možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ je presvedčený, že žalovaní získali bezdôvodné obohatenie, a preto mali byť zaviazaní toho obohatenie mu vydať.

Ústavný súd považuje odôvodnenie rozsudku krajského súdu za vyčerpávajúce a presvedčivé. V žiadnom prípade nejaví známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľ má odlišný názor na právne posúdenie veci, nemôže sama osebe zakladať porušenie označených práv.

Treba predovšetkým zdôrazniť, že krajský súd nespochybnil vznik obohatenia na strane žalovaných, ktorí skutočne počas žalovaného obdobia mohli pozemok sťažovateľa užívať bezodplatne. Rozsudok je založený na ustanovení § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, teda na rozpore uplatneného nároku sťažovateľa s dobrými mravmi, keďže podľa záverov krajského súdu ide o zneužitie vlastníckeho práva. Uvedený záver sa opiera o to závažné skutkové zistenie, podľa ktorého v čase začatia výstavby cestnej komunikácie stavebník sa

neformálne dohodol s právnym predchodcom o bezodplatnom užívaní pozemku na dobu neurčitú.

Okrem toho krajský súd dospel aj k záveru, podľa ktorého po dobu viac ako 10 rokov vlastník pozemku nijako nespochybňoval právo stavebníka na bezodplatné užívanie pozemku, keďže žiadnu náhradu od neho nepožadoval. Tým došlo vydržaním k nadobudnutiu práva bezodplatne užívať pozemok zo strany stavebníka.

Práve v uvedených rozhodujúcich skutočnostiach vidí krajský súd rozpor uplatneného nároku s dobrými mravmi, keďže sťažovateľ po právnom predchodcovi chce získať viac práv voči stavebníkovi, než koľko ich mal právny predchodca na základe dohody so stavebníkom. Okrem toho navyše vznik vecného bremena užívať pozemok sťažovateľa bezodplatne taktiež vylučuje povinnosť žalovaných platiť úhradu za užívanie pozemku.

K dosiaľ uvedenému treba osobitne zdôrazniť, že sťažovateľ nijako nenapáda správnosť uvedených rozhodujúcich skutkových záverov krajského súdu o existencii neformálnej dohody medzi pôvodným vlastníkom pozemku a stavebníkom, ako aj o dlhodobom dobromyseľnom bezodplatnom užívaní pozemku stavebníkom a následným vydržaním tohto práva ako vecného bremena. V súvislosti s aplikáciou § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka teda v podanej sťažnosti neuplatnil žiadne také námietky, ktorými by spochybnil skutkový základ, z ktorého krajský súd odvodil názor o rozpore uplatneného nároku sťažovateľa s dobrými mravmi. Argumentáciu sťažovateľa preto nemožno považovať za dostatočnú a presvedčivú.

Osobitne treba uviesť, že nezodpovedá skutočnosti tvrdenie sťažovateľa, podľa ktorého krajský súd neuviedol zákonné ustanovenie, na základe ktorého žalobu zamietol. Z rozsudku je totiž evidentné, že sa výrok opiera o ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Z ústavnoprávneho hľadiska je potrebné uviesť, že sťažovateľ je v rámci výkonu svojich vlastníckych práv k pozemku dosť výrazne obmedzený, pretože z troch obsahových zložiek vlastníckeho práva mu zostalo zachované iba právo nakladať s vecou (ius

disponendi), nemôže však pozemok užívať (ius utendi), ale ani brať z neho úžitky (ius fruendi). Takýto stav existoval už v čase, keď sťažovateľ vlastnícke právo nadobudol, a to vďaka dohode, ktorú uzavrel právny predchodca so stavebníkom. Sťažovateľ sa do tejto situácie dostal vedome a na základe vlastného slobodného rozhodnutia. Nejde teda o stav, ktorý má na mysli čl. 20 ods. 4 ústavy, resp. čl. 11 ods. 4 listiny, teda o nútené obmedzenie vlastníckeho práva. K tomuto obmedzeniu došlo totiž s vedomím a súhlasom sťažovateľa.

Napokon treba uviesť, že judikatúra, na ktorú sťažovateľ poukazuje, nie je v tejto veci bezozvyšku aplikovateľná, a to buď preto, že sa v súdených prípadoch neskúmal vzájomný vzťah medzi bezdôvodným obohatením a ustanovením § 3 Občianskeho zákonníka, alebo preto, že v súdených veciach neboli konštatované skutkové okolnosti, ktoré by bolo možné považovať za zneužitie práva.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. februára 2014